

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Dr. Bitskey Botond főtitkár úr részére
1535 Budapest
Postafiók: 773

ALKOTMÁNYBÍRÓ	
Ügyszám: 10/1723-2/2015	
Érkezett: 2015 AUG 03.	
Példány: 1	Kezelt: 21
Melléklet: 0	

Ügyszám: IV/1723-1/2015.

Tisztelt Főtitkár Úr!

Az Alkotmánybírósághoz [REDACTED] képviseletében a Kúria Kf.III.38.175/2014/3. számú ítélete ellen alkotmányjogi panaszként benyújtott beadványomat – t. Főtitkár Úr fenti számú tájékoztatása alapján - az alábbiak szerint pontosítom, illetve kiegészítem:

Eredeti beadványomban az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv). 26. § (1) bekezdését *tévesen* jelöltem meg az alkotmányjogi panasz alapjaként, mivel [REDACTED] Alaptörvényben biztosított jogának sérülését nem alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásában látom, hanem jogszabály – esetenként Alaptörvényt sértő - téves értelmezésén és alkalmazásán alapuló bírói döntésben.

Az alkotmányjogi panasz pontosítása és kiegészítése:

Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján az Abtv. 27. §-án alapul, kimerítve az a) és b) pontban foglalt feltételeket:

- a) A Kúria ítélete azért sérti [REDACTED] Alaptörvényben biztosított jogát, mert megfosztja őt a XIX. cikk (1) bekezdésében biztosított szociális biztonságtól, konkrétan: önhibáján kívül bekövetkezett munkanélkülisége esetén való támogatásra jogosultságától;
- b) A Kúria ítélete [REDACTED] ezt az alapjogát azzal is csorbítja, hogy diszkriminálja, ezzel az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdésében biztosított azon alapjogát is sérti, miszerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy **egyéb helyzet szerinti** különbségtétel nélkül biztosítja;
- c) [REDACTED] jogorvoslati lehetőségeit kimerítette: a közigazgatási eljárásban fellebbezett, a jogerős közigazgatási határozat ellen keresettel élt, a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítélete ellen felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához. Más jogorvoslati lehetősége nincs [polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 271. § (1) bekezdés a) pont, 340. § (1) bekezdés, 340/A. § (1) bekezdés].

Kérem az alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy a **Kúria Kf.III.38.175/2014/3.** számú ítélete alaptörvény ellenes és azt semmisítse meg

Az indokolás pontosítása és kiegészítése:

- a) A megelőző eljárások és végül a Kúria ítélete azzal fosztja meg [REDACTED] szociális biztonságától, hogy egyéni vállalkozásának szünetelése idején kereső tevékenységet folytatónak tekinti, jóllehet az egyéni vállalkozóról és az egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (Evc.tv.) 18. § (3) bekezdése a szünetelés idején tiltja a tevékenység gyakorlását, egyéb kereső tevékenységről pedig nem merült fel adat.

Így a Kúria jogszabály-értelmezése álláspontom szerint nem ésszerű, sérti az Alaptörvény 28. cikkének azt a rendelkezését, hogy „a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek ... megfelelő ... célt szolgálnak.

- a) A Kúria ítéletének indokolás szerint: *„A perben rendelkezésre állt iratokból egyértelműen kitűnik, hogy a NAV hivatalos adatszolgáltatási rendszerein keresztül értesült a hatóság arról, miszerint a felperes (itt: indítványozó) 2012. június 12-étől kezdődően egyéni vállalkozói igazolvánnyal rendelkezik. ... A felperes ugyan 2013.február 15-től kezdődően szüneteltette egyéni vállalkozói tevékenységét, ez azonban nem jelentette azt, hogy ettől kezdődően egyéni vállalkozói igazolvánnyal nem rendelkező személynek kellett volna tekinteni...ezért...egyéni vállalkozónak minősült – keresőtevékenységet folytatónak kellett tekinteni.”*(4. oldal utolsó, 5. oldal első bekezdés).

Az ítélet tehát egy olyan okmány alapján tekinti kereső tevékenységet folytatónak [REDACTED] amilyennel soha nem rendelkezett, a szünetelés idején pedig törvényi rendelkezés folytán nem is rendelkezhetett; azt a szünetelés kezdetén le kellett volna adnia: Evc. tv. 10. § (5) bekezdés, 18. § (5) bekezdés. A szünetelés ideje alatt **csak** egyéni vállalkozói igazolvánnyal **nem** rendelkező személynek lehetett volna tekinteni. Az ítélet indokolása tehát irat- és tényállásellenes. Az ítéleti jogértelmezés újólag sérti az Alaptörvény 28. cikkének fent idézett rendelkezését.

- b) A foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (Flt.) 58. § (5) bekezdés e) pontja szerint kereső tevékenységet folytatónak kell tekinteni a külön törvény szerinti egyéni vállalkozót. Az s) pont az egyéni vállalkozó fogalmát a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvénnyel (Tbj.) – mint külön törvénnyel - határozza meg.

Az Flt. 58. § (5) bekezdés s) pontjában felhívott Tbj. 4. § b) 1. pontja szerint egyéni vállalkozó az Evc.tv. szerinti egyéni vállalkozói nyilvántartásban szereplő természetes személy, feltéve, hogy a Tbj. 5. § (1) bekezdés e) pontja szerint biztosított. Ilyen a kiegészítő tevékenységet folytatónak nem minősülő egyéni vállalkozó.

A Tbj. 8. § f) pontja szerint azonban szünetel a biztosítás az egyéni vállalkozói tevékenység szünetelésének ideje alatt.

██████████ tehát az egyéni vállalkozásának szünetelése alatt nem volt biztosított, így a törvény erejénél fogva nem volt egyéni vállalkozó, ekként kereső tevékenységet folytatónak sem volt tekinthető.

A Kúria ítélete szerint - *külön meg nem indokoltan* - az Flt. 58. § (5) bekezdés e) pontja szerinti külön törvény nem az Flt-ben nevesített Tbj., hanem az Evc.tv. (5. oldal 2. bekezdés).

Ez a jogértelmezést álláspontom szerint semmi nem támasztja alá, a hivatkozott jogszabálynak a fent írtakkal ellentétes, önkényes megválasztásával ismételten ütközik az Alaptörvény 28. cikkének az a) alpontban idézett rendelkezésébe is.

- c) A Kúria ítéletének indokolása szerint másutt *„az álláskeresési ellátás célja, hogy a munkájukat önhibájukon kívül elvesztő személyek számára nyújtson ellátást. A céllal lenne ellentétes azonban, hogyha az egyéni vállalkozó saját döntésén múlna, hogy az ellátás érdekében szünetelteti-e vállalkozói tevékenységét.”* (3. oldal 2. bekezdés).

A vállalkozói tevékenység önkéntes **szüneteltetése** alaptól nem **önhiba**. Állhat mögötte pl. egészségi ok, családi körülmény, a vállalkozás ellehetetlenülése, stb. E kérdést az eljáró hatóságok és bíróságok nem vizsgálták. Nem fog helyt, hogy az Flt. célja az itt írtak lennének: az 58. § (5) bekezdés d) pontjának 1-5 alpontjában az álláskeresőként történő nyilvántartásba vétel feltételei között kizáró okként nem szerepelteti a korábbi kereső jogviszony megszűnésének okát. Ezért az ilyen jogértelmezés diszkriminatív, pl: a munkaviszony önkéntes megszüntetéséhez viszonyítva.

Alkotmányjogi panaszomat a már felhívott jogszabályhelyeken túl az Abtv. 52. § (1) bekezdésére 52. § (1b) bekezdés f) pontjára alapítom.

Győr, 2015. 07. 24.

tisztelettel:

